Р Е Ш Е Н И Е
№ 3464

гр. София, 23.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 10 състав,** в открито заседание на 16.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **2014** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 84, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба от С. Г. А., гражданин на Ислямска Република А., като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е решение № 6504/13.12.2013 г. на решаващ орган в Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 67в, т. 1 от закона за убежището и бежанците е образувано производство за предоставяне на статут в Република Б. на С. Г. А..

Излагат се доводи за постановяване на решението при съществено противоречие на административно производствените правила и при нарушени на материалния закон – основания за оспорване по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

Ответникът – решаващ орган в Държавната агенция за бежанците при МС оспорва жалбата, като по същество моли съдът да постанови съдебно решение, с което да я отхвърли като неоснователна.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 на законосъобразността на оспорения административен акт и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Производството пред административния орган е било образувано по подадена молба за предоставяне на статут до Държавната агенция за бежанците вх. № 3289/26.10.2013 г. на РПЦ – С., подадена от С. Г. А., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на А., туджик по народност, вероизповедание – мюсюлманин сунит, като

съпругата му и двете им малолетни деца са били регистрирани с отделна молба за предоставяне на статут в Република Б.. По време на проведеното интервю по реда на глава шеста, раздел Iа от Закона за убежището и бежанците чужденецът е заявил, че в края на м. септември 2013 г. е напуснал нелегално А., преминал през И. и отишъл в Т., от където влязъл незаконно на българска територия в началото на месец октомври 2013 г. Посочва, че от 2000 г. до 2008 г. е притежавал документ за пребиваване в Н., след което бил депортиран, като заявява, че през същия период му е бил предоставен статут на бежанец в Н.. След извършена проверка и анализ на събраните доказателства административният орган е направил извода, че липсват доказателства, въз основа на които, съобразно критериите на Регламент (ЕО) № 343/2003 г. на Съвета, за да се направи заключение, че друга държава членка е компетентна да разгледа молбата за статут на чужденеца и е образувал производство за предоставяне на статут в Република Б. на С. Г. А..

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Видно от отбелязването върху решението, същото е получено от жалбоподателя лично, срещу подпис на 29.01.2014 г., жалбата е подадена чрез административния орган на 04.02.2014 г., в съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците, подадена е от надлежна страна по чл. 84, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

С оспореното решение, на основание чл. 67в, т. 1 от Закона за убежището и бежанците, вр. чл. 13 от Регламент (ЕО) № 343/2003 г. на Съвета от 18 февруари 2003 г. за установяване на критерии и механизми за определяне на държава-членка, компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в една от държавите-членки от гражданин на трета страна, е образувано производство за предоставяне на статут в Република Б. на С. Г. А.. Съгласно посочения текст в случаите по чл. 67а, ал. 2, т. 1 след извършване на проверка на доказателствата и получаване на отговор от запитаната държава решаващият орган образува производство за предоставяне на статут в Република Б.. От изложеното в жалбата до съда би могъл да се направи извода, че според жалбоподателя незаконосъобразността на обжалваното решение се състои в обстоятелството, че молбата му за предоставяне на статут на бежанец не е разгледана и не е препратена за разглеждане в Н., а е образувано производство за предоставяне на статут на бежанец в Република Б.. Критериите за определяна на компетентната държава-членка са посочени в Регламент (ЕО) № 343/2003 г. на Съвета от 18 февруари 2003 г. за установяване на критерии и механизми за определяне на държава-членка, компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в една от държавите-членки от гражданин на трета страна, като съгласно чл. 5 (глава 3) критериите за определяне на компетентната държава-членка се прилагат в последователността, в която са изложени в настоящата глава. Обстоятелството, че жалбоподателят не е малолетно или пък непълнолетно лице изключва приложимостта на критериите по чл. 6, следователно подлежи на преценка критерия по чл. 7. Съгласно чл. 7, в случай че търсещият убежище има член на семейството, независимо от това дали семейството е било създадено преди това в страната по произход, който е получил разрешение да пребивава като бежанец в държава-членка, тази държава-членка е компетентна за разглеждането на молбата за убежище, при условие че заинтересованите лица желаят това. От събраните по делото доказателства се установява, че към момента на подаване на молбата му в Република

Б., както неговата съпруга, така и неговите малолетни деца се намират на територията на Република Б.. От представената като доказателство по спора информация от отдел „Убежище“, О., Н. се установява, че в Н. се намират само неговите родители и сестра. Родителите и сестрата на жалбоподателя, обаче не са членове на неговото семейство по смисъла на Регламент (ЕС) № 604/2013 г. на Европейския Парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна да разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, както и по смисъла на §1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на Закона за убежището и бежанците. Следователно, не са налице предпоставките за приложимостта на критериите по чл. 7, съответно по чл. 8 (съгласно чл. 8, ако търсещият убежище има член на семейството в държава-членка, чиято молба все още не е била обект на първо решение по същество, тази държава-членка е компетентна за разглеждането на молбата за убежище, при условие че заинтересованите лица желаят това). С оглед на установените по делото обстоятелства се изключва и приложимостта на критериите по чл. 9 (лицето не притежава валиден документ за пребиваване или валидна виза). Събраните по делото доказателства и установените факти не позволят и да се обоснове приложимостта на някой от критериите по чл. 10, чл. 11 или чл. 12 (лицето не е освободено от задължението да има виза, молбата за убежище не е била направена в международна транзитна зона на летище на държава членка). Посочените обстоятелства несъмнено обуславят, както и правилно е приел административният орган приложимостта на критерия по чл. 13, съобразно който, когато не може да бъде посочена държава-членка, компетентна за разглеждането на молбата за убежище, на основата на критериите, изброени в настоящия регламент, първата държава-членка, пред която е представена молбата за убежище, е компетентна за разглеждането й. В процесния случай първата държава-членка, пред която е била представена молбата за убежище е била Република Б. и правилно и законосъобразно с обжалваното решение е било образувано производство за предоставяне на статут в Република Б. на С. Г. А.. Следва да се посочи и обстоятелството, че молителят изрично в проведеното интервю е посочил, че иска да му бъде предоставена закрила в Република Б..

С оглед на тези съображения, съдът счита, че обжалваният административен акт е постановен от компетентен орган, в нужната форма, при спазване на процесуалните и материални разпоредби и е законосъобразен.

Съгласно чл. 168 от АПК съдът не се ограничава с обсъждане само на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146. Извършвайки съответната проверка, съдът намира, че оспореният административен акт е законосъобразен, тъй като е постановен в съответствие с материалния закон – чл. 58, ал. 7 от Закона за убежището и бежанците. Съгласно посочения текст при получаване на молба за особена закрила (съгласно чл. 1, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците особената закрила, която предоставя Република Б. на чужденци по този закон включва убежище, статут на бежанец, хуманитарен статут и временна закрила, а от жалбоподателя в производството е поискано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут) компетентните органи задължително изискват писмено становище на Държавната агенция „Национална сигурност”. Разпоредбата е в сила от влизането в сила на Закона за държавната агенция „Национална сигурност” (обн. ДВ бр. 102 от 20.12.2007 г., в сила

от 08.01.2008 г.). Видно от представеното по делото писмо било поискано становището на Държавната агенция „Национална сигурност“.
С оглед на тези съображения, съдът счита, че обжалваният административен акт е постановен от компетентен орган (със заповед № 03-703/03.12.2013 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците е определен решаващ орган, който проведа производството по реда на глава шеста, раздел Iа от Закона за убежището и бежанците), в нужната форма, при спазване на процесуалните и материални разпоредби и е законосъобразен. Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.
Като съобрази направените фактически и правни изводи, съдът

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Г. А., гражданин на Ислямска Република А. срещу решение № 6504/13.12.2013 г. на решаващ орган в Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 67в, т. 1 от закона за убежището и бежанците е образувано производство за предоставяне на статут в Република Б. на С. Г. А., като неоснователна.
РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: